

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšera a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Y. T.**, zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Archangelská 1568/1, Praha, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2020, č. j. 8 A 198/2016 - 36,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 10. 2016, č. j. MV-25196-5/SO-2014, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 30. 10. 2013, č. j. OAM-49285-8/DP-2012, jímž bylo z důvodu nepředložení zákonem požadovaných dokladů dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny podle § 44a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“).

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu k Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Ztotožnil se s žalovanou a správním orgánem I. stupně, že byly splněny podmínky pro zastavení předmětného řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu nepředložení všech zákonem požadovaných dokladů. Podle městského soudu žalobce nepředložil všechny zákonem

požadované doklady správnímu orgánu I. stupně. Městský soud nesouhlasil ani se žalobním tvrzením, že požadované doklady byly doručeny společně s podáním, které mělo být (podle tvrzení žalobce) správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 7. 1. 2013. Ztotožnil se s hodnocením provedeným žalovaným. I podle názoru městského soudu je argumentace o předložení všech podkladů společně s podáním ze dne 7. 1. 2013 nevěrohodná. V razítku otištěném na podání ze dne 7. 1. 2013 nejsou vyplněny všechny požadované kolonky, mj. údaj o počtu příloh přiložených k tomuto podání a dále podpis zaměstnance, který měl převzetí (k podání ze dne 7. 1. 2013) přiložených listin potvrdit. Ostatně na podání ze dne 7. 1. 2013 nejsou ani označeny všechny přílohy, které měl žalobce povinnost předložit. Za této situace správní orgán I. stupně nepochybil, pokud řízení z důvodu nepředložení všech zákonem požadovaných listin zastavil. Městský soud nepřisvědčil ani dalším žalobním námitkám a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Plné znění rozsudku městského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti označenému rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b, a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Podle stěžovatele je rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný, vadný a nezákonný. Stěžovatel dne 7. 1. 2013 prokazatelně doložil správnímu orgánu I. stupně chybějící doklady (plnou moc, doklad o ubytování, doklad o zdravotním pojištění, doklad o příjmu). K tomu poukázal na své podání ze dne 7. 1. 2013, resp. přílohy v něm uvedené, které byly i správnímu orgánu I. stupně doručeny. To potvrzuje razítko správního orgánu I. stupně uvedené na podání ze dne 7. 1. 2013. Stěžovatel tedy řádně doložil zákonem požadované dokumenty. Opačná argumentace městského soudu je nepřijatelná. Podle stěžovatele je podstatné, že jeho podání je opatřeno razítkem správního orgánu, což je dostatečný důkaz o předání této listiny (a v ní vyjmenovaných dokumentů) správnímu orgánu. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na rozsudek městského soudu a své rozhodnutí.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí městského soudu skutečně nepřezkoumatelné.

[8] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí,

pokračování

popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů (zde městského soudu) vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákoným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozzeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody*“.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku městského soudu jednoznačně vyplývají důvody, které městský soud vedly k zamítnutí žaloby. Městský soud řádně odůvodnil i to, z jakého důvodu neshledal případným poukaz stěžovatele na podání ze dne 7. 1. 2013, resp. z jakého důvodu nepřisvědčil argumentaci stěžovatele o doložení všech zákonem požadovaných dokladů. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.). Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne

17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Takovými vadami rozsudek městského soudu netrpí.

[11] K dalším námitkám Nejvyšší správní soud předesílá, že se plně ztotožnil s hodnocením provedeným městským soudem, resp. žalovaným, a jejich závěry plně přebírá. Mezi stranami není sporu o tom, že stěžovatel byl k žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu povinen předložit řadu dokladů (mj. doklad o zdravotním pojištění, doklad o výši příjmů, doklad o zajištění ubytování), ze správního spisu však nevyplývá, že by tyto podklady (přes poučení správního orgánu a poskytnutí lhůty k doplnění žádosti) předložil. Předložení zákonem požadovaných dokladů nevyplývá ani ze stěžovatelem akcentovaného podání ze dne 7. 1. 2013. Stěžovatel v této souvislosti tvrdil, že dne 7. 1. 2013 prokazatelně doložil správnímu orgánu I. stupně chybějící doklady. To má potvrzovat razítko správního orgánu I. stupně uvedené na podání ze dne 7. 1. 2013. Nejvyšší správní soud mu nepřisvědčil. Na předmětném podání je sice kopie podacího razítka Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, nejsou již však vyplněny všechny kolonky v tomto razítku. Není vyplněna kolonka, k jakému číslu jednacímú se má podací razítko vztahovat, není vyplněna kolonka o počtu příloh přiložených k tomuto podání, přičemž není uveden ani podpis zaměstnance, který měl převzetí k podání (údajně) přiložených listin potvrdit. Jinak řečeno, na základě uvedeného (neúplného) razítka nelze považovat za prokázané, že stěžovatel společně s podáním ze dne 7. 1. 2013 doložil správnímu orgánu I. stupně všechny zákonem požadované podklady. Jak přitom správně uvedl městský soud, ve spisu jsou založena i další podání, která stěžovatel (jeho zástupce) ve věci učinil a na těchto podáních má podací razítko všechny uvedené náležitosti. Další okolnost, která verzi stěžovatele vyvrací, je i jiný rozměr podacího razítka na podání ze dne 7. 1. 2013 oproti jiným listinám založeným ve spisu (na podání ze dne 7. 1. 2013 je razítko výrazně menší než na jiných listinách založených ve spisu). Ostatně na podání ze dne 7. 1. 2013 nejsou označeny jako přílohy i další listiny, které měl stěžovatel povinnost předložit (např. cestovní doklad). Ani na základě ničeho jiného nelze dovést, že stěžovatel předložil všechny zákonem požadované podklady. Za této situace nelze správnímu orgánu I. stupně vytýkat, že podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti zastavil z důvodu nepředložení všech zákonem požadovaných podkladů. Takový postup připouští i judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015 - 24). Nejvyšší správní soud tedy nesouhlasí se stěžovatelem, že nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení. I podle názoru Nejvyššího správního soudu byly splněny podmínky pro zastavení řízení. V podrobnostech kasační soud odkazuje na rozsudek městského soudu a rozhodnutí žalované.

[12] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl dle § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[13] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. května 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu